

Születésnap. Előtte. Utána. Angyal. Évforduló

Születésnap

Mi volt az a film, amit aznap láttunk, amikor megszületünk, és ma – negyvenöt, ötven, hatvan akárhány évesen – egy, vagy két, egynéhány évesek vagyunk?

Az elnök beszéde, a Művész moziban? Nem! Valami más, de lehet, hogy mégis. És ott. Bizony ott eldőlt, hogy belemegyünk egy országúti balesetbe hozzám, hazafelé. Először indultunk hozzám ketten, te meg én. Az előtt jöttél is meg nem is. Ennyi év távlatából, nehéz születésnapra emlékezni.

Belénk rohant százharminccal egy macedon BMW két törökkel egy körforgalomban a huszonegyesen. Most, most, most, néhány éve. Nem hajszálon, annál is kevesebb, két ezred másodpercen, egy ezredmásodpercnyi hajszálon múltott fiatal életed, az a harmincvalahány, ha túléljük ezt, és az enyém, amikor elmúltam hatvan.

Túléltek mind a ketten, mégsem fogadhattam el.

Nem lehet eldönteni, mi a jó. Születni és élni? Vagy csak születni. Vagy csak nem születni, élni.

Mi a jó benne, amikor már unod, még egyszer megszületni? Mi a jó?! Vagy (esetleg, esetleg, esetleg) egyik sem jó. Születni se, élni sem jó. Van ilyen. Ilyen volt a huszonegyesen egynéhány éve, kétezertizenhat január huszonnyolcadikán a mienk. Te is untad azt, én is unom ezt. Reggelente arra gondolok, mikor lesz vége ennek, mennyi van még estig. Az órára nézek, te jó isten, nagyon sok van még estig hajnali hatkor, amikor majd este tízkor tisztességesen lefekhetem.

Előtte

Kivettem a bőröstől Pesten a sötétkék bársonyzakót, meg a két börmellényemet, a feketét, meg a barnát. Tisztításra, meg béléscserére vittem oda egy héttel azelőtt. Szégyelltem már rég, hogy szakadozott - rajtam minden -, nem való veled egy társaságba. Prémis gallérodhoz, sem téli, sem nyári kalapodhoz, nem illik. Milyen utca? Nem érdekes, legközelebb is megtalálom, egy szalon, magát így hirdeti. A pince egyben műhely, műterem is, ahonnan úriasszonyok is felelőskednek, hallottam, láttam, így köszönnek nekik ott lent: édesem. És jönnek, megmérnek a kopasz férfiszolgák.

Vásároltam az egyik KFC-ben csirkeszárnyakat, nagyon szeretem. Elkezdem kézzel csipegetni, nem bírom abbahagyni, piros lámpánál hátra megyek a csomagtartóhoz, az illatáért, meg a húzáért. Csípős, és közönségesen különleges rajta a panír, ha még puha. A Király utca-Körút sarkán. Első közös vacsoránkon nálam szerettem volna megszerettetni veled (ha nincs a baleset, bejöhettél volna). Hazafelé, hozzámfelé, már szinte az enyém voltál (valld be, utólag), teljesen. Simogattalak, fogdostam a combod, beöleltem magam a tevépatádig, nem tiltakoztál, vállamra hajoltál a kocsiiban. Volt még hátra csaknem negyven kilométerünk, meg több mint harminc év közöttünk.

Lehet, hogy nem is a Király utcai KFC-ben, hanem a Jókai utcai kisütőben, ami nem káéfcésen panírozott, hanem natúr, ott vásároltam a kisütött csirkeszárnyakat, azok nem csípősek. Annak sem tudok ellenállni. Ha időben hozzám érünk, választott falumba, melegíteni sem kell, félhidegen, félmelegen a legjobb, olajos kézzel tépkedhettük volna a csotról a húst, rólad, rólam a ruhát. Nyugodjunk meg, mondtam, mondtad még előtte.

Utána

Elhozott mindenestül egy tréler. Utána itthon nem tudtam megenni, napokkal később kidobtam a kutyáknak, papírzacskóstul. Akkor még élt a Kátyú, nem volt lerobbanva a Kóc. Az lett volna, ha hazaérünk, ha együtt érünk haza, a vacsoránk. Megette később a két dög, a tacskóm, meg a pulim, a Kátyú, meg a Kóc.

De visszatérve. Téged elvittek, nem a mentők, hanem haza, hozzád, vissza Pestre a tanúk, akik szemből látták, hogy jön egy őrült macedón, aki majd minket a körforgalomban letarol. Vagy nem is tudom.

Mit hazudhattál nekik (vagyunk, vagy nem), egy évesek vagyunk, vagy annál többek, kevesebbek, ma sem tudom. De biztosan hazudtál. Mi a fenéért mentél vissza, és miért nem előre, hozzám, amerre az úttesten maradt kocsi orra tartott. Kérdezhették útközbe, vagy miután kitétek Pesten, ahova valami miatt – titok – visszamentél, és nem előre hozzám.

Hazugság az egész, tele az életünk, te ott hazudsz, én meg itt. Te annak, aki van, én meg annak, aki nincs. Azóta is, az elmaradt első vacsora óta.

Vagy még? Vagy még őszinte valahol? Én vagyok?

Angyal

De hát karamboloztunk. Nekünk jött a két török macedón, vagy a két macedón török. Akkor sem voltak még migráncsok itt, ezek meg vagyonos emberek, ha mohamedánok is, hozzák, viszik a zsozsót. Telekocsi, tele pénzzel, szállodát nyitottak volna másnap, ha nem török kettejüknek összesen három gerinccsigolyája, Losoncon.

Nekünk nem tört gerincünk, gerincünkben egy csigolyánk se. Megállítottam a kocsit a mesterségesen gyártott szakadék szélén, két betonoszlop között, alattunk két és fél méter kőkemény betonágy. Te bent, én is bent maradtam. Újra születve, sértetlenül. Ők elszálltak még negyven métert tört gerinccsigolyákkal, megállította őket az iszap, meg a vadháló kerítés.

Mi ketten, csak mi ketten néztük egymást. Melyikőnk fölött lebeg az ő angyala, a másiké. Két angyal egyszerre ugyanott nem lehet. Aztán tárcsáztam 112-őt, és mentem az iszapban a török macedónok után.

Nem csak moziban voltunk, hanem valami pulóverfélélet akartunk neked vásárolni, de nem találtunk. (A férjed valahol máshol). Pedig jó volt az a butik, az egyik mellékutcában, te már vásároltál ott, ha jól emlékszem a gyermekeidnek, a két fiadnak (talán az egyik lányodnak is, mondom utólag, huncutul). De nekem nem jött be az a bolt. Bolt, bolt, bolt. Kedvesek voltak az eladók. El akartak adni. Az jó, ha egy eladó akkor is el akar adni, ha nem ő a tulajdonos. Ezt megbeszéltük.

Nem mondhatod el senkinek, nem mondom hát el senkinek. Onnan indultunk haza, hozzám. Elindultunk az angyalunk felé. Aztán nem haza hozzám értünk, hanem a balesetünkhöz a huszonegyesen, csaknem száz kilométerre Budapesttől, negyven kilométerre tőlem, első elmaradt vacsoránktól. Ebben a lassú rohanásban (bőrműves, mozi, pulóver, megszerzem a vacsoránkat, tapogatlak vezetés közben), még nem is csókolóztunk. Hajszál híján nem haltunk bele.

Évforduló

De holnap, amikor ismét megünnepeljük, már egynéhány évesek leszünk. Kínoztassuk, vagy ne kínozzuk egymást az előttünk, mögöttünk, fölöttünk lebegő anygallal? Kínozhatjuk-e az előttünk, mögöttünk, fölöttünk lebegő angyalunkat?

Harmincvalahány év közöttünk, éled a házasságodat, élem a házasságodat.

Közös angyalunkról

Amikor legszeretettebb társunk elmegy,
ha van legszeretettebb társunk és elmegy,
rögtön utána, amennyiben szeret még bennünket,
nem is nagy titokban, hozzánk költözik,
az angyalunk lesz, ő lesz a közös angyal.
Hajléktalan sperma, túlrejt petesejt mellett.
Vagy fordítva: túlrejt petesejtet ölelő hajléktalan sperma.

Az ember - ott - nem reményt veszve,
az ember - ott - reménykedve hal meg!

Búcsú

Azt ugye tudja,
Kadlót doktor úr,
ha találkozunk még
ebben az életünkben,
akkor nincs minden rendben.

Nekem mondja?
Minden akkor lenne rendben,
ha soha nem ismerem meg.

Most meg,
na látja,
már elegendem van.

Nekem is magából!

Megmentettem az életét!
Hiába.
Majd még jövök, akkor is,
amikor nem mentheti meg.